

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH Z DÍLNY V KŘIŠTÁLOVÉM ÚDOLÍ

I. DÍL – VŮNĚ DŘEVA SKRÝVÁ TAJEMSTVÍ

Na okraji malého zasněženého městečka Nový Bor v Křišťálovém údolí stála dílna, která voněla po dřevě, skořici a troše dobrodružství. Patřila starému mistru jménem Vilém Hoblinka, který byl známý svými dokonalými dřevěnými figurkami. Každý kousek, který vyrobil, byl ručně malovaný s takovou péčí, že kdyby figurka kývla hlavou, nikdo by se tomu ani moc nedivil.

V předvánočním čase Vilém právě dokončoval své tři nejoblíbenější postavy:

FINSKÉHO SOBA S ROZTOMILE ZAOBLENÝMI PARŮŽKY, NA KTERÝCH BY SE KLIDNĚ DALA SUŠIT PONOŽKA, KDYBY SOB NEBYL TAK ELEGANTNÍ. V KOPÝTKÁCH DRŽEL ROZTOMILÝ ZLATÝ STROMEČEK.



SANTU V ZÁŘIVÉM ČERVENÉM KABÁTKU, KTERÝ SE TAK BLÝSKAL, ŽE BY S NÍM KLIDNĚ MOHL ROZSVĚCOVAT VÁNOČNÍ SVĚTÝLKA. V RUCE MĚL MALINKÝ VÁNOČNÍ DÁREK SE ZLATOU STUŽKOU.



ČESKÉHO SNĚHULÁKA PEPU, KTERÝ STÁL NA MINIATURNÍCH DŘEVĚNÝCH LYŽÍCH, JAKO BY SE CHYSTAL NA OLYMPIÁDU V JÍZDĚ Z KOPEČKA.



Když Vilém figurky vystavoval na policičku, všiml si něčeho zvláštního. Sobíkova figurka se jemně zachvěla. Nebyl to průvan, viděl dobře, i když mu oči někdy nesloužily jako dříve.

„No teda,“ zamrkal Vilém. „Že by se mi tu děly nějaké magické vánoční věci?“ A právě v tu chvíli se sobík znovu pohnul – tentokrát úplně jasně a úplně sám. „Tohle už není normální!“ vydechl mistr.

A pak, než stihl něco udělat, se ozvalo tiché, ale zřetelné ŤUK, ŤUK, ŤUK na zadní dveře dílny...

II. DÍL – NEČEKANÍ HOSTÉ

Vilém váhavě otevřel dveře. Venku stála drobná postavička zachumlaná do sněhu tak, že jí koukaly jen oči a konce uší. Když sních setřásla, ukázalo se, že je to... skřítek z Finska.

„Hyvää päivää!“ pozdravil vesele. „Přišel jsem pro našeho soba. Ten malý dřevěný uličník utekl z finské vánoční školy.“



Vilém jen zamrkal. „Dobrý den! Vítejte u nás. Ale počkejte...vy tedy tvrdíte, že ta figurka je... živá?“ Skřítek přikývl. „Ale jistě! Vše, co je vyrobené s opravdovou láskou, může o Vánocích ožít. A vy, pane, jste do těch figurek nalil tolik lásky, že by to stačilo na osvětlení celého Laponska.“

Sotva to dořekl, ozvalo se z dílny hlasité „Hele, já žiju už dlouho, jen jste si mě nevšímal!“ To se probudil sněhulák Pepa. Rozhlížel se kolem, jako by hledal, kde se tu bere wi-fi signál.

„No paráda,“ povzdechl si bezradně Vilém, „tak teď mi tady mluví figurky.“ Sněhulák se zatvářil dotčeně. „Jestli chcete, můžu i zpívat koledy. Ale jen české!“

Do toho se ozval třetí hlas — hluboký, zvučný a lehce americký:
„Ho, ho, ho! Doufám, že jsem nic nezmeškal!“

V místnosti se objevil malý dřevěný Santa a zatřepal bílými vousy.
„Gentlemani, dámy... nechci rušit, ale máme tady problém. Někdo nám chce překazit vánoční kouzlo!“

Vilém nervózně polkl. „Co tím myslíte?“ Santa se rozhlédl, jako by čekal, že se ze stínu vyřítí padouch. „Něco velkého se blíží,“ řekl vážným tónem.

A než stihl kdokoli odpovědět, celou dílnou se ozvalo hrozivé zapraskání dřeva, jako by se někdo — nebo něco — pokoušelo dostat dovnitř...

III. DÍL – VÁNOČNÍ SPOJENECTVÍ

Dveře se rozletěly a dovnitř vpadl... velký papírový balík, který si nejspíš spletl adresu. Překotně se kutálel po podlaze a hlasitě praskal, dokud se neotevřel úplně. Z krabice vyskočila vystrašená poštovní holubice.

„Pardon, malá zácpa v nebi,“ hlesla. „Ale mám tu urgentní zprávu!“

Předala dopis Santovi. Ten jej rozložil a četl nahlas:

„Vánoční kouzlo slábne, protože lidé zapomínají na ruční tvorbu. Pokud se něco neudělá, figurky v celém světě přestanou ožívat.“



Sněhulák Pepa vydechl:

„Tak to ne, mě by nikdo nenechal zmizet jen tak! Já jsem český sněhulák, my jsme houževnatí.“

Sobík zvedl parůžky.

„Vypadá to, že musíme něco provést.“
A Vilém, který byl sice starý, ale srdce měl mladší než kdejaké vánoční zvonečky, se pousmál.

„Tak tedy dobrá. Vytvoříme něco tak krásného, tak upřímného, že lidé znovu uvěří v ruční kouzla.“

Celou noc spolu pracovali. Santa radil s barvami, sobík kontroloval detaily (Fini mají na přesnost čich) a sněhulák Pepa zpíval koledy, občas trochu falešně, ale zato s nadšením.

Když ráno vyšlo slunce, na stole stálo něco úžasného— dřevěné srdce, nádherně vyřezané, malované motivy ze všech tří zemí.

A v tom se stalo něco neuvěřitelného! Ze srdce se vydralo jemné světlo a prozářilo celou dílnu. Kouzlo se obnovilo.

A nejen to — po celém světě začaly ručně vyrobené figurky jemně zavírat a otevírat oči. Vánoční magie byla zpět.

Santa se uklonil. „Vilíme, splnil jste vánoční zázrak.“

Sněhulák Pepa dodal: „A já říkám — příští rok děláme novou sérii sněhuláků!“

Sobík kývl hlavou. „A já hlasuji pro soby, jsme totiž moc roztomilí.“

„A já pro Santu,“ ozval se Santa. „Čistě náhodou.“

Vilém se rozesmál. „Nebojte, mí malí přátelé. Pro každého z vás se tu místo najde.“

A tak v malé dílně, která voněla po dřevě a hřejivých Vánocích, zůstalo kouzlo navždy.



**A POKUD NĚKDY UVIDÍTE DŘEVĚNOU FIGURKU, JAK SE NEPATRNĚ
POHNE — USMĚJTE SE.**

MOŽNÁ PRÁVĚ POZDRAVILA VÁS. 🌲 ✨